

Sygn. I C 1094/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant:	stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej

przeciwko M. J.

o zapłatę

orzeka:

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 1094/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w Z., reprezentowany przez radcę prawnego K. P. (1), w pozwie złożonym w dniu 12 października 2009 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. J. kwotę 1578,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty przez pozwaną za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A., na podstawie umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych. Powód nabył wierzytelność na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem pozwanej. Na dochodzoną pozvem wierzytelność składają się kwoty określone w fakturach i notach karnych. Do pozwu powód dołączył odpis KRS, kserokopię umowy nabycia wierzytelności oraz wykaz faktur i not karnych.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie w dniu 29 października 2009 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie z pozwu (nakaz k. 23 akt).

W dniu 6 listopada 2015 r. pozwana M. J. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwana wskazała, że dotychczas nie miała możliwości obrony, gdyż nakaz nie został jej prawidłowo doręczony. Odnosząc się do meritum pozwana podniosła nie udowodnienie istnienia zobowiązania i kwestionowała jego wysokość oraz podniosła zarzut przedawnienia (sprzeciw k. 33-38 akt).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 18 listopada 2015 r. sprawa została wpisana do repertorium C z rozpoznaniem w trybie uproszczonym (zarządzenie k. 47 akt).

W dniu 2 marca 2016 r. pełnomocnik powoda złożył odpowiedź na sprzeciw, w którym wnosił o udzielenie terminu do złożenia dokumentów w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnej zawartej przez pozwaną z (...) sp. z (...), regulaminu promocji, faktur, z których wynika dochodzone roszczenie i regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu nieudowodnienia roszczenia powód wyjaśnił, że dokumenty, które zostaną przez niego złożone w pełni wykażą zasadność dochodzonego roszczenia. Natomiast zarzut przedawnienia roszczenia jest niezasadny, gdyż pozew został złożony 10 stycznia 2016 r., a więc w okresie, gdy roszczenie mogło być skutecznie dochodzone przed sądem (pismo k. 63-65 akt).

Do pisma przesłanego na adres Sądu w dniu 6 maja 2016 r. powód dołączył kserokopię umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozostałych dokumentów powód nie przedstawił Sądowi (pismo z załącznikami k. 70-74 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2004 r. M. J. zawarła z (...) S.A. umowę świadczenia usług telekomunikacyjnych na czas nieokreślony (dowód: kserokopia umowy k. 71-73 akt).

Na podstawie tej umowy były świadczone na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne, a następnie wystawiane faktury, na łączną kwotę 1228,26 zł. Powód złożył wykaz faktur, jednakże pomimo udzielenia przez Sąd dodatkowego terminu, faktury nie zostały przedłożone (dowód: wykaz wierzytelności k. 14 akt)

Na podstawie umowy przelewu z dnia 27 czerwca 2008 r. (...) S.A. przeniosła na (...) S.A. w Z. wierzytelności w stosunku do pozwanej (dowód: kserokopia umowy cesji k. 12-14 akt).

Pismem z dnia 27 czerwca 2008 r. (...) S.A. zawiadomiła M. J. o przeniesieniu długu (dowód: kserokopia zawiadomienia k. 15 akt).

Pismem z dnia 17 lipca 2008 r. powód wezwał pozwaną do spłaty długu (dowód: kserokopia wezwania do zapłaty k. 16-18 akt).

Pozwana nie uczyniła zadość wezwaniu, zatem powód wniósł pozew o zapłatę w niniejszej sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: wyciągu z KRS k. 9-11 akt, kserokopii umowy cesji k. 12-14 akt, zawiadomienia o cesji wierzytelności k. 15 akt, wezwania do zapłaty k. 16-19 akt, kserokopii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 71-73 akt, dokumentów dołączonych do akt Km 69992/15 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Widzewa-Ł. w Ł. K. P. (2).

Powyższe okoliczności faktyczne są w zasadzie niesporne.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c. Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Prawdziwość dokumentów nie była przez stronę pozwaną kwestionowana, ani nie budziła wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Jak wynika z treści pozwu powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej M. J. należności ustalonych na podstawie faktur wystawianych za świadczone usługi telekomunikacyjne na podstawie umowy z dnia 29 listopada 2004 r., która łączyła M. J. z (...) S.A. Powód opierał swoje roszczenie na fakcie zawarcia w dniu 27 czerwca 2008 r. umowy przelewu wierzytelności z (...) S.A., obejmującego w swej treści wierzytelność

przysługującą mu wobec pozwanej M. J.. Powód przedkładając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz umowę cesji wykazał jedynie istnienie tych umów. Powód jednakże nie udowodnił, iż pozwana faktycznie była zobowiązana do uiszczenia należności w wysokości dochodzonej pozwem, gdyż nie złożył faktur na które powołał się w pozwie. Dokumenty, które powód złożył do akt sprawy, nie mogły stanowić podstawy do ustalenia wysokości zobowiązania pozwanej, zwłaszcza gdy zasadność dochodzenia roszczenia i jego wysokość pozwana kwestionowała. To w gestii strony powodowej powinno leżeć, aby dowody, na których strona opiera swoje roszczenie były prawidłowe i miały w pełni zachowaną moc dowodową. Nie uzupełnienie tych braków, dotyczących dowodów istotnych w sprawie, skutkuje zgodnie z art. 6 k.c. nieudowodnieniem roszczenia i przegraniem procesu (podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Olsztynie w wyroku z dnia 8 października 2013 r. w sprawie sygn. akt IX Ca 481/13). Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c. to na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r., sygn. akt II CSK 332/07 stwierdził, że jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodniać fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Zatem, w sprawie cywilnej na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tzw. ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły, za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać, te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, to stroną powodową obciążał obowiązek udowodnienia istnienia roszczeń materialnoprawnych stanowiących podstawę dochodzenia w tej sprawie zapłaty. Wskazać należy, że zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W związku z czym pozwana mogła podnieść zarzut nieistnienia zobowiązania z uwagi na okoliczności, że strona powodowa w jej ocenie nie wykazała za pomocą stosownych dokumentów, że pozwana nie zapłaciła należności z faktur za usługi, ani też w jakiej wysokości i za jaki okres zostały naliczone. Skoro takie zarzuty zostały podniesione przez stronę pozwaną, na stronie powodowej spoczywał, zgodnie z treścią powołanego wyżej art. 6 k.c., obowiązek wykazania wierzytelności, a więc istnienia zobowiązania i nie spłacenia go przez pozwaną. W tym miejscu trzeba wskazać, że Sąd wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r., sygn. akt III CKN 6/96) W powyższym wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazywania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie, a nie obowiązek dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest, czy też nie jest dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 §1 k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągnięcia i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie Sądu. Działanie z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 175/00 w: LEX). Zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Pełnomocnik powoda znając argumentację strony pozwanej, zawartą w sprzeciwie, nie zareagował odpowiednio zarówno procesowo, jak i terminowo w sprawie. Sąd w niniejszej sprawie wyznaczył trzy terminy rozpraw: 13 maja 2016, 29 czerwca 2016 r. i 5 września 2016 r. na którym to ostatnim zamknął rozprawę i wydał wyrok. Wobec czego strona powodowa dysponowała odpowiednio długim czasem by w porę podjąć stosowne czynności i działania. Nie

budzi przy tym wątpliwości, że zawodowego pełnomocnika obciąża wyższy miernik staranności co do konieczności podejmowania czynności procesowych z racji jego kwalifikacji zawodowych, wobec czego Sąd zwolniony jest z obowiązku pouczeń o których mowa w art. 5 k.p.c. zgodnie z którym to w razie uzasadnionej potrzeby sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Profesjonalny pełnomocnik powoda, został prawidłowo zawiadomiony o terminach rozpraw, zaś mimo to nie przedłożył wszystkich dokumentów, na które powołał się w pozwie i piśmie z dnia 2 marca 2016 r.. Powód złożył – umowę z dnia 29 listopada 2004 r., kserokopię umowy o przelewie wierzytelności, zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty, które okazały się niewystarczające dla udowodnienia roszczenia. Bierność strony w zakresie dowodzenia powoduje ujemne następstwa jej pasywnej postawy, bowiem fakty nieudowodnione zostają pominięte i nie wywołują oczekiwanych skutków prawnych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Ponieważ strona powodowa nie przedstawiła w toku rozprawy sądowej żadnego dokumentu z którego wynikałoby, że z tytułu zawartej przez pozwaną z jej pierwotnym wierzycielem istniała do dnia dzisiejszego jakakolwiek wymagalna wierzytelność, należało uznać, że roszczenie nie zostało przez stronę powodową skutecznie wykazane i należało je oddalić. Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i § 2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się wyłącznie koszty poniesione dotychczas przez powoda. Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)